

kes aga end üks tund aega ahju pingi pääl soendada ja puhkada soomiksiwad, enne kui oma teed edasi peawad rándama. Nad wõdisiwad selkombel kõnet Juhani ja tema naese wahel páält kuulda, ilma et wiimist ta mõtete awaldamistes oleks ekkitatud saanud.

Páast seda, kui kõik seda mõõda, kui enne kottu kõneldud, oli tehtud ja Juhani páale kottu jõudmisi oma neli saatjat oma naise ees Poolakaiks tunniistanud ja ahju kõrvale istuma säädnud oli, ütles Maret oma mehele: „Ma olen kartohwli suppi ja kimpisi sinu jauks hoidnud; sõõ nüüd esite, enne kui muusle jutuētad, kuidas osjaga läks!”

„Mu kõht ei ole mitte tühji,” waštas Juhan oma abikaasale, „ma wõin sulle jutustada,” ja hakkas siis oma esimest wahetust, kus ta lehma hobuse waštus fai, naisele jutustama.

„Såál oled sa üsna õigeõte teinud,” ütles Maret, „üks ilus lehm on kõigitel palju rohkem wäärt, kui hobune, kes mitte noorega

ülepåå enam suur asj ei ole, kuidas ka seda see wahetaja sinule seletanud on.”

„Ja,” ráâkis Juhan edasi, „núúd tuli tõine, see ütles, et praeguse kõrge põhuhindade ajal igal mehel raske olla, úht lehma úletalwe pidada ja pakkus muusle mu lehma waštus úht rasväst figa, midas ma ka waštus wõtsin.”

„Ja, see on üsna tösi,” arwas naene Maret, „põhik on sell aastal wåga fallis, seda wõime parem fallilt ára müüa, aga üks nii-sugune nuumatud figa ei sõõ midagi enam, muud kui tapa ja sõõ teda.”

„Ja, aga üks tõine arwas suure waerwa olewat, seesuguse halva ilmaga, úht „nuumatud figa kodu ajada ja såál juures olla veel küsida, kas niisuguse liialt sõõdetud sia liha marjust puhas on? tema pakkus muusle oma kitse mu sia eest, see oli mu meelete járele ja ma wõtsin ta pakkumist lahkesti waštus.”

„Sellega olen ma üsna ühes nõus,” waštas selle páale naene Maret, „see oleks ju kole olnud, kui sa figa oleks pidanud kodu ajama ja páalegi on mul fitsed palju armfa-